

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੀਬਾਨੁ ਹਮਾਰੇ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥ ਸੇਵਾ ਥਾਰੀ ਗੁਰਹਿ ਟੇਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਿਕ
ਜੁਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਚਾਕਰ ਲੈ ਲਾਇਆ ॥੧॥ ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀਆ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ
ਤੇ ਦਲੁ ਸਾਧਿਆ ॥੨॥ ਬਖਸੀਸ ਵਜਹੁ ਮਿਲਿ ਏਕੁ ਨਾਮ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਬਿਸੁਆਮ ॥ ੩॥
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਾਕਰ ਸੇ ਭਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ॥੩॥੧੪੧॥ {ਪੰਨਾ 210-211}

ਪਦਅਰਥ:- ਦੀਬਾਨੁ—ਹਾਕਮ, ਆਸਰਾ। ਥਾਰੀ—ਤੇਰੀ। ਗੁਰਹਿ—ਗੁਰੂ ਦੀ। ਟੇਕ—ਓਟ।1। ਰਹਾਉ।

ਜੁਗਤਿ—ਢੰਗ, ਤਰੀਕੇ। ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ। ਚਾਕਰ—ਨੌਕਰ, ਸੇਵਕ।1।

ਬਿਖਾਦੀ—ਝਗੜਾਲੂ। ਦਲੁ—ਫੌਜ। ਸਾਧਿਆ—ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ।2।

ਬਖਸੀਸ—ਦਾਨ। ਵਜਹੁ—ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ। ਮਿਲਿ—ਮਿਲੈ, ਮਿਲ ਜਾਏ। ਸਹਜ—ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ।3।

ਸੇ—{ਬਹੁ-ਵਚਨ} ਉਹ ਬੰਦੇ। ਉਜਲੇ—ਰੋਸ਼ਨ, ਚਮਕਦੇ।4।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਿਰਫ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਓਟ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੇਵਾ-ਭਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।1।
ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! (ਹੋਰ ਹੋਰ) ਅਨੇਕਾਂ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ। (ਹੁਣ) ਗੁਰੂ ਨੇ (ਮਿਹਰ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ) ਤੇਰਾ
ਚਾਕਰ ਬਣਾ ਕੇ (ਤੇਰੀ ਚਰਨੀਂ) ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।1।

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕ) ਪੰਜੇ ਝਗੜਾਲੂ ਵੈਰੀ ਮਾਰ ਮੁਕਾਏ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਮੈਂ (ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ
ਦੀ) ਫੌਜ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।2।

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ) ਸਿਰਫ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਕ
ਅਡੋਲਤਾ ਦੇ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਵੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਜੇਹੜੇ ਮਨੁੱਖ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
(ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ) ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਰੋਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।4।3। 14।